

Ugron Nóra

Hangtalan sellő

két hónapja írtam neked verset
sellővel és kisgyerekekkel
aki a terasz alatt kutyazik
pedig akkor még nem tudtam
hogy mennyire szereted a kutyákat
néha féltékeny vagyok
amikor róluk beszélsz

én csak rólad
akarok beszélni
és ehelyett üres papírok
word dokumentumok
madárkölykök és hableányok
töltik be a teret
amiben te kellene legyél

te meg a tér
absztrakciók
a versírónak is
mondok inkább
kékfüggönyös szobát és
régiszegekkel televert falat
vagy játszóteret a konyhaablakba
kékpikkelyes néma lényeket
mert az én sellőim nem énekelnek
azt hiszed szörnyű a hangod

a te projekciód
ebben a valósággal megegyező
térkonstrukcióban
a képzelet által felhalmozott
ködképek raktárában
földön heverő sörösdobozok
chipses zacskók, netflix

popcorn, véget nem érő nappalok
mosómedvés ágynemű feltjai
és vér
meg a zuhanyzó ezüstös pikkelykái
három heti mosatlan és
három hetes penészes puncs
hullámzó kékfüggöny és
kék hajszálak a bugyimban
meg persze sellők és madarak
közte a csend vagy

a több száz kilométerre tőlem
létező tárgyak képzeletben
fel nem emelhető képei alatt
levő némaság

amiről még hangtalan sellő
metaforában sem lehet beszélni
ezért halmozom köré a
különböző színű, szagú
és formájú emlékeket
beburkolom hogy leírhassem
a csomagolást

a te csendedben
ott van a raktáram minden egyes
darabjának lenyomata
de ez a hangtalan vagy néma
vagy csend
melyik szó jelölhetné pontosan?
kicsi és törekeny
ha kellékeim nélkül beszélnek róla
megszűnne önmaga lenni

Marics Krisztina

Éjdorombolás

Macskalelkű éjlesésben
ízlelgetem a holdsugarakat.
Íriszemet macskavékonyra nyújtva
Vadászom a szentjánosbogarakat.
Végre fekete lett a világ.
vagyokakivagyok
Megérkeztek a csillagok.
Ma is egymás után sóvárognak.
Örökös vonzalmukban
tanul alázatot az idő.
És lázadást az idill.
Férfit és nőt is
az egybetartozás emléke
búsan ölel össze itt.
De amikor titkot hint az éjszaka,
Oly közel az eszményiség.
Oly tiszta az analógia.
Mintha minden hibánkra feledés borulna,
Mintha a csönd is dorombolna.
Ezen az éjfrekvencián érzem
a bűvös rettenetet,
hogy sose javulok,
hogy véremlében vadság és farkastörvények,
hogy álmodozásaimon keresztül lopakodnak a hétköznapokba
álnok, vágyszagú lidércek,
és mindennek dacára,
e halálpecsétetes tökéletlenségben
a pillanatnak boldog birtokosa lehetek:
kimeresztett karmokkal,
lázás messiáskeresésben
öntörvényűen tapasztalhatok,
pokrócnyugalmú ágymelegben
(de megszelídíthetetlenül)
házicicán forgolódhatok,
bogozva a lét hínáros sejtéseit,
feszegelve emberlétem ideavezetőit,
s ezeket gombolyagként összebogozhatom.
Míg génekbe varrva
A szavakat foncsorozom.

Korcsok Erika

Én az leszek

Leszek a párnád, amire a fejed hajthatod,
Leszek a takaród egy hideg téli napon,
Leszek a pokróc, mely betakarja fáradt tested,
Leszek megnyugvás, ami pihenteti a lelked.
Leszek a csillag, ami megőrzi az álmaidat,
Leszek a Hold, ami megvilágítja arcodat,
Leszek a Nap, amely forrón éget,
Leszek az árnyék, ami nyújt menedéket.
Leszek szikla, melyből víz fakad,
Leszek gyümölcsfa, ha éhes vagy,
Leszek a virág a kertedben,
Leszek gyémánt a gyűrűdben.
Leszek a tél, a havas táj,
Leszek a nyár és a napsugár,
Leszek tavaszi lágy szellő,
Leszek sárguló ősz, zuhogó eső.
Leszek egy szó, mely sebeidet gyógyítja,
Leszek egy csók, mely fájdalmad oltja,
Leszek egy ajtó, mit mindig kitárnak előtted,
Leszek egy hely, ahová mindig jöhetsz.
Leszek egy test, melyet ölelhetsz,
Leszek egy lélek, őrizlek, védelek,
Leszek minden, amit szeretnél,
Leszek Néked bármi, csak kérd.

Kiss Dávid

Dávid-imatöredék

Könyörülj rajtam én Istenem
és az én vétkeimből tisztíts ki engem.
Fehér gyolcsokba takarom magam.
Sosem voltam ennyire meztelen,
csak mikor megszülettem.
Íme én vétekben fogantattam,
és bűnben melengetett engem az anyám.
A teremtés sikolyait a kozmoszon át
tisztá harmóniává szelídítette
az isteni kegyelem.
Hisz odafönt fekete lyukak,
összeomló galaxisok,
sötét anyag, csillagpor:

Táguló térben
szétszóródó emlékek egy
lételőtti pillanatról.

Idelent pedig rozsdá, csont és kövek,
üres estébe bámulások, könnyek
képzelt veszteségekéért, égő
és egész áldozat.
Mert ismerem az én bűneimet,
és az én vétkem szüntelen előttem forog.

Hogy bírhatnám nézésedet?
Rejtsd el orcádat az én vétkeimtől
és töröld el minden álnokságomat.

Fehér gyolcsokban is meztelenül,
leszegett fejjel, csillagfényben állva:
Tiszta szívet teremts bennem!

Istennek legyen hála...

Pálffy Tamás Szabolcs

Caesar Rómában

„Nem lehet, hogy az ember ne váljon azzá, akinek a többiek hiszik.”*
Caius Julius Caesar, ókori római hadvezér, politikus

kedves katonáim nem vagyunk dilettánsok
támadásunk botrány a szenátusnak átok
bölcshelyen állok én Rómában születtem
tizenhat évesen én Jupiter papja lettem

vagyok aki voltam leszek aki vagyok
Rómából elúzótt jövő nélkül hagyott
katona hadvezér sikeres stratégia
légiónk lépése győztes csapat-példa

örömmel mondhatom ez kikívánkozik
Rómában az idő most nekünk dolgozik
virágzó tavasz vár az örök városban

Jupiter áldása kérés fohászomban
látod Itália látod Örök Város
jelenlétünk botrány mégis igazságos

Szatmárnémeti, 2016. január 11.

*2065 éve, i. e. 49 január 10-én vagy 11-én Caius Iulius Caesar egyetlen légiónjával átkelt a Gallia Cisalpina provinciát Italiától elválasztó határfolyócskán, a Rubiconon (ma Fiumicino), s így a senatussal és Pompeiusszal való kiegyezés helyett a polgárháborút választotta. Forrás: http://www.mult-kor.hu/20010427_atkeles_a_rubiconon

Rubicon és Róma

„*Si vis pacem, para bellum.* – *Ha békét akarsz, készülj a háborúra!*”*

Caius Julius Caesar, ókori római hadvezér, politikus

kényszerű e lépés mert ez kényszerhelyzet
sikereim okán gyűlöl engem Róma
Jupiter papjaként már irigykedtek rám
Rubicon ma jelkép Rubicon ma próba

Rubicon most döntés Rómának rémálma
Rubicon most határ szenátus terhére
nem lennék Caesar ha nem merném vállalni
bár óvatosságra int Pompeius törvénye

bajtársaim vagytok régi harcostársak
hűség körötökben tigris szemmel látom
a folyó vize sekély átmehetünk rajta

vár az ellenfelem egykori barátom
Pompeius meghátrál legyőzzük légióit
aki békét akar háborúzik s hódít

Szatmárnémeti, 2016. január 10.

*2065 éve, i. e. 49 január 10-én vagy 11-én Caius Iulius Caesar egyetlen légiójával átkelt a Gallia Cisalpina provinciát Italiától elválasztó határfolyócskán, a Rubiconon (ma Fiumicino), s így a senatussal és Pompeiusszal való kiegyezés helyett a polgárháborút választotta. Forrás: http://www.mult-kor.hu/20010427_atkeles_a_rubiconon

Sárkány Tímea

hazaút, kispárnával

zsebkendőbe kötötte a házkulcsot
a vászonszatyrot megrakta
dióval kombinéval
majd papucsosan elindult
az udvaron keresztül
kikerülve a daciát meg
a farakást egészen el a kapuig
ami nem volt bezárva
múltkor lestem a konyhaablakból
ahogy a zárt kaput a láncra akasztott
kulccsal zörgette már nem tudta
mit hová hogyan szabadulhat vissza
abba a furcsa nevű falurészbe
amit egyszer gyerekkoromban nekem is
megmutattak de én csak egyformának
tűnő pattogzó festékű utcákra emlékszem
nyitva volt a kapu
megint lestem az ablakból
ahogy magabiztos mozdulattal
lenyomja a nehéz kilincset
megszólal a kiscsengő
ahogy kilép magához szorítja a szatyrot
a bal kezébe felmarkolt kispárnát
és szárazon sírva maga elé mered
vigyetek haza én haza akarok menni
nem tudom milyen rossz emberek hoztak ide
és nem tudom mi a céloom itt
haza akarok menni vár az édesanyám
biztos ők is hazaértek már a szénacsinalásból
a gyermekeknek ebédet kellett volna melegítsek
de elhoztak ide szolgálni és nem engednek
félek én nagyon félek attól az idegen
riadt tekintetű lánytól is
aki hátulról átölelve vissza akar vezetni
és azt mondja semmi baj
nagy mama semmi baj

Ónodi Krisztina-Adrienn

Piros és fekete

Piros és fekete...

Piros... és fekete.

*A pirosat fekete követte,
ahogy a piros a fehéret kereste.*

Néha nincs fehér...

csak könny meg vér.

Néha a fekete pirossal felér,
néha pirossá lesz, ami fehér.

Piros és fekete...

Piros... és fekete:

könny áztatta fekete,
a lélek, a lélek szemete...

S pirossá lesz a földön,
az üressé lett küszöbön.

Keresem a fehéret,
ami egyszer vörössé lett.

Piros és fekete...

Piros... és fekete.

Nem számít, hogy érted-e,
most úgyis minden fekete...

S néha szürke, majd vörös újra,
s én csak keresem a fehéret,
a fehéret újra!